

Arrest

nr. 280 545 van 22 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMARCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 10 september 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 17 september 2018.

1.2. Op 28 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 228 752 van 13 november 2019 werden verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.4. Op 6 januari 2020 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 oktober 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 26 november 2020 werd dit volgend verzoek ontvankelijk verklaard. Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 13 april 2021.

1.6. Op 14 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 juli 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt (NB: het persoonlijk onderhoud van verzoeker vond plaats op 13 april 2021 en niet op 13 april 2014, zoals verkeerdelijk vermeld wordt in de bestreden beslissing):

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 17 september 2018 verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Pashtun te zijn, geboren in 1998 en getogen in het Afghaanse dorp Mullah Gulam in het district Khanabad van de provincie Kunduz. U ging tot de zesde klas naar het Lyceum Ahmed Shah in Khanabad, maar zette uw studies stop kort voor de tweede val van Kunduz. U hielp uw moeder met kleren maken voor de mensen uit het dorp. Ongeveer tien maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in maart/april 2018, begon u een relatie met Moska, een meisje uit uw dorp wiens vier broers deel uit maakten van de arbaki's. Vijf maanden na het begin van jullie relatie, vertelde ze u dat ze al verloofd was met iemand anders. Op een dag hadden jullie seksuele betrekkingen en werden jullie bij haar thuis betrapt door haar moeder en broer, die u met een mes aanviel. U kreeg een messteek in uw rechterarm maar u slaagde erin te ontkomen en naar huis te vluchten. Thuis vertelde u wat er was gebeurd aan uw ouders, waarop uw vader u begon te mishandelen. Uw vader wilde u meteen uit het huis zetten, maar uw moeder kon hem tegenhouden. Ze vreesde immers dat u bij het verlaten van het huis meteen zou worden neergeschoten. Ze overtuigde hem om u weg te sturen naar een vriend van uw vader, die u op zijn beurt toevertrouwde aan een smokkelaar. Die man bracht u over de grens met Pakistan. Vandaar zette u uw reis verder naar Iran en Turkije. Vervolgens ging u naar Griekenland, waar u in april 2018 aankwam. U reisde daarna door naar België en kwam hier op 10 september 2018 aan. Als stavingstukken legde u de kopies van uw taskara en de verzendenvolp neer. Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd op 28 juni 2019 door het CGVS geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België of nog dat u uw gehele leven - van geboorte tot vertrek in 2018 - doorbracht in het Afghaanse dorp Mullah Gulam in het district Khanabad van de provincie Kunduz. U wijzigde uw verklaringen tijdens uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en stelde dat u voor uw komst naar België drie jaar in Iran en Turkije woonde, terwijl u eerder op het CGVS steeds had verklaard dat u pas vijf maanden voor uw aankomst in België was vertrokken uit Afghanistan. Voornoemde weigeringsbeslissing van het CGVS werd bevestigd door de RvV per arrest 228752 van 13 november 2019. Op 6 januari 2020 diende u huidig volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ en wijzigde u opnieuw uw feitenrelaas. U herhaalde te zijn geboren in het Afghaanse dorp Mullah Gulam te Khanabad / Kunduz, maar verklaarde dat u als kind samen met uw familie naar Pakistan vluchtte en dat u dus het grootste deel van uw leven als Afghaanse vluchteling in Peshawar (Pakistan) leefde tot aan uw vertrek in 2016. Via Iran reisde u naar Turkije, waar u circa 2.5 jaar verbleef, en vervolgens reisde u via verschillende Europese landen naar België. U stelde niet naar Kunduz/Afghanistan te kunnen terugkeren omdat er erge gevechten zijn met arbaki's en taliban, dat u er zou gedood worden als persoon met een open geest en tattoos. U ging slechts één keer terug naar Afghanistan en moest toen ten gevolge van uw huidskleur vaak uw taskara tonen. U legde de volgende originele stavingstukken neer: PoR (Proof of Registration) kaarten als Afghanen in Pakistan (geldig tot eind 2015) van uzelf en uw ouders; een huurovereenkomst dd. 18.03.2014 van uw vader betreffende een woning te Peshawar, een certificaat dd. 18.06.2014 van uw middelbare studies in Peshawar/Pakistan, certificaten van uw studies Engelse taal en computer aan Hewad Academy in 2013-2014 en de briefomslag waarin voornoemde documenten u op 02.02.2020 vanuit Khanabad werden opgestuurd. Op 27 november 2020 werd uw huidig volgend verzoek door het CGVS ontvankelijk verklaard teneinde uw nieuw ingeroepen elementen ten gronde te onderzoeken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud ten gronde op 13 april 2021 op het CGVS bracht u evenwel andermaal een nieuw feitenrelaas aan. De reden waarom u Pakistan verliet en ook niet naar Afghanistan terug kan heeft te maken met een Pakistaans meisje waarmee u een relatie had. In 2016, enkele maanden voor uw vertrek uit Pakistan naar Europa, vertelde uw Pakistaanse vriendin

dat ze zwanger was van u. U bezocht haar in haar familiehuis en sprak met haar moeder om de zaak te bespreken. Haar moeder vertelde u dat ze niet wilde dat haar dochter met een vluchteling zou huwen. Ze wilde dat u haar meteen 150.000 roepies betaalde en later wat nog bijkomend nodig was om de kosten van een abortus te dekken. U antwoordde haar dat u akkoord was hiermee, maar dat u tijd nodig had om het geld te verzamelen. Toen u haar huis verliet, werd u buiten aangevallen door Pakistaanse jongeren en verwond aan de arm door een mes. De ouderen kwamen erbij om te vragen wat er aan de hand was met die jongeren en waarom er gevochten werd. De jongens zeiden dat u, een vluchteling, naar dat huis was gekomen voor een meisje en de ouderen zeiden dat de jongeren eerst met de huisgenoten dienden te praten alvorens te vechten. De moeder van het meisje antwoordde hen dat ze u kende en dat u niet was gekomen voor het meisje, waardoor het conflict werd opgelost. Nadien werd u met een pistool bedreigd door uw Afghaanse vriend Salim die kennelijk ook een relatie had met uw Pakistaanse vriendin. U stelde niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat uw voornoemde vriend Salim behoort tot een rijke familie die in Kabul woont. Later vernam u dat uw Pakistaanse vriendin niet bevallen is van jullie kind. U verklaarde recent te hebben vernomen dat uw ouders, jongere broer, A, en twee zussen, N en Z (eind 2020) van Pakistan naar Afghanistan terugkeerden en zich in de Afghaanse hoofdstad Kabul vestigden. Ze moesten Pakistan verlaten om dezelfde reden als u, namelijk omwille van problemen met de familie van de Pakistaanse jonge vrouw waarmee u drie jaar een relatie had. Uw twee andere zussen keerden reeds eerder naar Afghanistan terug om te huwen (zus P huwde in 2007 en zus S in 2013 of 2014) en wonen sindsdien in Afghanistan met hun gezin. Als tweede reden dat u niet terug zou kunnen naar Afghanistan, verklaarde u dat u slechts tweemaal tijdelijk naar Afghanistan terugkeerde, één keer met uw voornoemde vriend Salim op reis en een andere keer samen met uw vader. U preciseerde dat u niet vertrouwd bent met hoe de mensen in Afghanistan wonen. U stelde dat uw uiterlijk, uw blonde haar en baard, ook een probleem zou kunnen zijn in Afghanistan omdat u er niet Afghaans uitziet. Tijdens uw persoonlijk onderhoud legde u nog een kopie van de PoR van uw drie broers en twee zussen neer. Uw advocate legde nog een foto neer van een tattoo in uw hals. Op 2 juni 2021 antwoordde UNHCR Pakistan aan het CGVS dat uw PoR geldig is, vernieuwd werd op 28 maart 2014 en dat slechts één van uw familieleden naar Afghanistan repatrieerde op 2 november 2016.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. Vooreerst dient te worden benadrukt dat u reeds meermaals bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd in het verleden (zie feitenrelaas supra), hetgeen u zelf toegaf tijdens uw laatste onderhoud (ten gronde) op het CGVS (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 4). In uw eerste verzoek stelde u dat uw problemen zich enkel afspeelden in uw land van herkomst Afghanistan. Nadat bleek dat uw herkomst niet aannemelijk was, poogde u dit in beroep te verklaren door de blote bewering dat u eigenlijk drie jaar eerder was vertrokken uit Afghanistan (RvV, arrest 228752 van 13 november 2019, pp. 8-9). U bleef dus in de boosheid volharden. In uw huidig verzoek, verklaarde (en documenteerde) u tijdens dat u enkel in Afghanistan bent geboren, dat u Afghanistan als kind verliet (samen met uw familie) en het grootste gedeelte van uw leven in Peshawar / Pakistan woonde (opgroeide en studeerde) tot aan uw vertrek naar Europa (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2020, vragen 10, 16, 18; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, 4-5). U verontschuldigde zich dat u eerder niet de waarheid vertelde maar verwijt aan uw advocaat dat het diens schuld was dat u dit niet in de beroepsprocedure van uw eerste verzoek deed gezien hij u niet had ingelicht over de 'afpraak voor de rechtbank' (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2020, vraag 16; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 4-5). Deze uitleg kan niet overtuigen. Gezien u een beroepsprocedure tegen de beslissing van het CGVS opstartte mag er worden van uitgegaan dat u betreffende deze procedure overlegd heeft met uw advocaat. Dit lijkt dan ook niets anders te zijn dan een postfactumverklaring om te verhullen dat u er geen probleem van maakt keer op keer frauduleuze verklaringen aan te wenden zolang deze het doel

maar dienen. Nu blijkt dat u tijdens uw laatste onderhoud op het CGVS alweer een nieuw feitenrelaas inroept. U stelt nu Pakistan te hebben verlaten en niet naar Afghanistan terug te willen omwille van problemen die voort zouden vloeien uit uw relatie in Pakistan met een Pakistaanse jonge vrouw die u vertelde dat ze zwanger was en wiens moeder u vroeg om de kosten van een abortus te dragen, dat u bovendien werd bedreigd door uw Afghaanse vriend Salim omdat hij ook een relatie had met diezelfde jonge vrouw in Pakistan en die vriend een rijke familie in de Afghaanse hoofdstad Kabul heeft (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 8-9, 11-12). Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Immers, om het voordeel van de twijfel te kunnen toekennen voor niet door stavende materiële bewijzen ondersteunde verklaringen is het een vereiste dat de algemene geloofwaardigheid niet op essentiële punten is aangetast. Daar u keer op keer uw verklaringen wijzigt is het duidelijk dat aan uw niet door stukken gestaafde verklaringen alles behalve zomaar geloof kan worden gehecht. Waar u het verblijf van uw familie in Pakistan staft met stukken, is uw nieuwe feitenrelaas betreffende de relatie met een Pakistaanse vrouw slechts een resem blote beweringen. Het is hierbij treffend dat u dit relaas in het geheel niet aanhaalde in uw verklaring volgend verzoek, die u aflegde op 23 oktober 2020 aflegde bij de DVZ. Geconfronteerd met het feit dat u dit relaas niet eerder aanhaalde – ook niet in uw verklaring volgend verzoek op de DVZ - stelde u dit niet gedaan te hebben omdat de DVZ u enkel zou hebben gevraagd om nieuwe documenten voor te leggen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 13-14). Voornoemd argument overtuigt geheel niet. Er werd u vooreerst op dat moment duidelijk gemaakt dat het CGVS u mogelijk niet zou oproepen voor gehoor en dat het dan ook van essentieel belang was op dat moment alle nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek al aan te brengen of toe te lichten waarom dat niet kon (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2020, p. 2 – inleiding motieven). Er werd u daarna gevraagd op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) u opnieuw internationale bescherming vroeg, om een kort overzicht te geven van deze elementen, en om aan te geven of deze al dan niet een verband hielden met uw eerdere verzoeken. U antwoorde met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan slechts met een verwijzing naar 'de problemen', waaronder uw huidskleur en het feit dat u regelmatig uw taskara moest tonen bij uw ene bezoek aan Afghanistan. Betreffende Pakistan verwees u naar uw leven als vluchteling daar en stelde u dat u er ook problemen had, dat u geen rechten had als vluchteling (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2010, punt 16). Er werd u verder opnieuw expliciet gevraagd wat u vreesde bij terugkeer naar uw land van herkomst, naar wat er u bij terugkeer zou kunnen gebeuren en waarop u dat vermoeden baseerde. U verwees enkel naar de veiligheidssituatie (gevechten met arbaki en taliban) en naar uw vrees gedood te worden omdat u open minded zou zijn, omdat u bvb. tattoo's hebt. Met betrekking tot uw vrees versus Pakistan verwijst u opnieuw enkel en alleen naar het moeilijke leven van vluchtelingen (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2010, punt 19). Uit uw antwoorden op de gestelde vragen blijkt duidelijk dat u beseft wat u gevraagd wordt. Dat u bij de DVZ in het geheel niet verwees naar de op het CGVS ingeroepen problemen in verband met een relatie met een Pakistaans meisje kan dan ook onmogelijk worden verklaard door een misverstand of door onbegrip. Dat u met dit nieuwe relaas, dat overigens gaat om kennelijk louter persoonlijke en gemeenrechtelijke elementen die zich in Pakistan afspeelden en die op zich niet vallen onder de criteria van de vluchtelingenstatus of definitie van subsidiaire bescherming, komt aanzetten tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS waar u er niets over vermeldde op de DVZ lijkt er dus enkel op te wijzen dat u voor de zoveelste keer via misleiding wil proberen om een verblijfsrecht in België te verkrijgen terwijl u geen nood hebt aan internationale bescherming. Er moet dan ook worden aangenomen dat het verhaal verzonnen is, of dat het sterk aangedikt is om een vervolgingsvrees te evoceren. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat u enerzijds inroept dat u omwille van dit probleem niet terug kan naar Afghanistan daar Salim van een rijke Afghaanse familie is die in Kabul woont en anderzijds stelt dat uw familie omwille van ditzelfde probleem van Pakistan naar Kabul in Afghanistan verhuisde (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 7, 11). Dat uw vriend Salim u zou hebben willen vermoorden omdat hij zelf een relatie had met het meisje komt overigens weinig compatibel over met uw verklaring dat hij één van de twee enige vrienden was die wisten van uw relatie met het meisje (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 11, 12). Er moet betreffende dit incident dan ook worden geconcludeerd dat het niet aannemelijk is dat het gebeurde of minstens niet in een versie die een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade impliceert. Tijdens uw laatste onderhoud op het CGVS verklaarde u (als tweede reden) niet naar Afghanistan terug te willen omdat u er nooit terugkeerde buiten twee maal, een eerste keer (lang geleden) samen met uw vriend Salim in Kabul en een tweede keer (in 2014 of 2015 misschien) samen met uw vader die voor een grondkwestie naar Kunduz terugkeerde en u toen achterliet in het huis te Kabul van een vriend van hem (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april

2014, p. 14 en 16). U voegde hieraan toe dat u niet bent vertrouwd met hoe de mensen (Afghanen) daar (in Afghanistan) wonen en dat uw uiterlijk - blond haar en baard - ook een probleem zou kunnen zijn in Afghanistan (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 14 en 16). Toen u door het CGVS werd gevraagd om uit te leggen waarom u eerder op de DVZ liet noteren ook niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u open van geest bent en tattoos draagt, legde uw advocate een foto neer van een tattoo in uw hals en antwoordde u vaag en beknopt dat u er niet Afghaans uitziet en dit ook een probleem zou kunnen zijn indien u zou teruggaan naar Afghanistan (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2020, vraag 19; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 16). Gevraagd waarom uw uiterlijk ook een probleem zou kunnen zijn in de Afghaanse hoofdstad Kabul waar uw familie nu woont, antwoordde u uiterst vaag dat Kabul ook niet veilig is, dat het veilig lijkt maar niet zo is, dat het niet is zoals in België (omdat er (in Kabul) mensen worden gedood in hun huizen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 16). Er dient te worden vastgesteld dat uw voorgaande wisselende en vage verklaringen geheel niet aantonen dat u in concreto dermate verwesterd of 'open minded' zou zijn dat hieruit een vrees voor persoonlijke vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte kan worden afgeleid. U heeft niet aangetoond dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het tegendeel blijkt uit uw eerder verzwezen verklaringen dat u niet één maar twee maal terugkeerde naar de Afghaanse hoofdstad Kabul waar uw familie tegenwoordig is gevestigd. Waar u verwijst naar uw niet-Afghaans aandoend uiterlijk, met blond haar en een blonde baard, stelde u bij de DVZ dat dit er toe leidde dat u vaak uw taskara moest tonen (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2020, vraag 16). Waar uw atypisch uiterlijk mogelijk leidde of zal leiden tot extra aandacht van de ordediensten, kan er niet uit worden afgeleid dat u hierom een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Hoewel blondharige Afghanen een minderheid vormen, komen zij immers wel degelijk voor in de algemene bevolking. Hetzelfde geldt voor uw tattoo. Hoewel tatoeages door velen slecht bekeken worden, en dikwijls als onislamitisch worden gezien, zijn zij desondanks aanwezig in de samenleving en is er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tattoos. Integendeel, naast de alomtegenwoordige traditionele tatoeages, o.a. bij vrouwen, zijn tatoeages ook aanwezig bij de taliban zelf (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw eigen tattoo, waarvan uw advocaat een foto neerlegde, blijkt een relatief abstracte afbeelding te zijn waarin een hart en een grafiek (harts slag?) kunnen worden gezien maar waaruit geen ethische, politieke of religieuze standpunten blijkt. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 13 april 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht. Waar u in het kader van uw huidige verzoek u op de DVZ nog liet noteren dat u niet naar Afghanistan wil terugkeren omdat er in (uw regio van herkomst) Kunduz erge gevechten zijn met arbaki's en taliban (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2020, vraag 19) wordt u erop gewezen dat, naast de toekenning van de vluchtelingenstatus, een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in

Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_2022_0505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk

is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U riep ook geen persoonlijke omstandigheden in die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in uw provincie van herkomst Kunduz in uw hoofdte dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bracht zelf geen concrete informatie aan

waaruit een verhoogd risico in uw hoofde omwille van persoonlijke omstandigheden kan blijken. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u over een familiaal netwerk beschikt in de Afghaanse hoofdstad Kabul. Op de DVZ liet u noteren dat u nog contact hebt met uw vader in Afghanistan en met uw schoolvrienden en burens in Pakistan die naar Afghanistan terugkeerden (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2020, vraag 21). Tijdens uw laatste onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat uw ouders vanuit Pakistan naar Afghanistan terugkeerden en zich er vestigden in de Afghaanse hoofdstad Kabul, samen met uw jongere broers en zussen; dat uw twee andere zussen jaren geleden vanuit Pakistan naar Afghanistan terugkeerden om er te huwen en er sindsdien verblijven (NPO CGVS, p. 7). Verder dient vastgesteld te worden dat u een valide zelfstandige jongeman bent die in goede gezondheid verkeert. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een

ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood

aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker zet uiteen dat zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS plaatsvond voordat de taliban aan de macht kwamen. Wat verzoeker toen al had verklaard, namelijk dat het voor hem problematisch was om naar Afghanistan terug te keren (wegens zijn tattoo en zijn blond haar, zijn openheid van geest en het feit dat hij nog nooit in Afghanistan gewoond heeft), geldt dit nu nog meer. Verzoeker benadrukt dat de taliban geen artistieke uitingen en dus tattoos toestaan. Verzoeker zal ook als verwesterd beschouwd worden en heeft dus een risicoprofiel. Daarbij komt dat hij lange tijd in Pakistan gewoond heeft. Hij komt dus zeker in aanmerking voor bescherming.

Verzoeker uit kritiek op de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker stelt dat uit de "Afghanistan Country Focus" van januari 2022 blijkt dat de situatie niet zo eenduidig is en dat de situatie ter plaatste niet altijd overeenstemt met wat officieel wordt aangekondigd. Verzoeker meent dat het rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde naties tot dezelfde bevindingen komt inzake het geweld tegen tegenstanders van de taliban. Verzoeker concludeert dat de veiligheidsomstandigheden onduidelijk zijn, met een tendens naar toenemend geweld in de regio waarvan verzoeker afkomstig is.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stuk:

- een artikel van France TV info "Afghanistan: avec l'arrivée des talibans, les artistes vivent dans la peur à Kaboul" van 7 september 2021 (stuk 2) ;

2.2.2. Op 18 oktober 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (deze COI-focus wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt en evenmin een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet:

(i) verzoeker heeft in het verleden reeds meermaals bedrieglijke verklaringen afgelegd, wat hij toegaf tijdens zijn laatste onderhoud bij het CGVS op 13 april 2021; nu blijkt dat hij alweer een nieuw feitenrelaas inroept dat hij bovendien niet vermeld heeft in zijn verklaring volgend verzoek van 23 oktober 2020 bij de DVZ; het gegeven dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, belet niet dat zijn verzoek verder wordt onderzocht, maar deze poging om de asielinstanties te misleiden dient in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming;

(ii) verzoeker staakt het verblijf van zijn familie in Pakistan met stukken, maar zijn nieuwe feitenrelaas betreffende de relatie met een Pakistaanse vrouw betreft slechts blote beweringen en het is treffend dat hij dit relaas niet aanhaalde in zijn verklaring volgend verzoek van 23 oktober 2020; geconfronteerd met het feit dat hij dit relaas niet eerder aanhaalde, stelt hij dit niet gedaan te hebben omdat hem bij de DVZ enkel gevraagd zou zijn geweest om nieuwe documenten voor te leggen, dit argument overtuigt niet

(iii) dit nieuwe relaas betreft kennelijk louter persoonlijke en gemeenrechtelijke elementen die zich in Pakistan afspeelden en die op zich niet vallen onder de criteria van de vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming; dat verzoeker met dit nieuw relaas komt aanzetten op het CGVS en niet bij de DVZ wijst erop dat verzoeker voor de zoveelste keer via misleiding wil proberen om een verblijfsrecht in België te verkrijgen terwijl hij geen nood heeft aan internationale bescherming; er moet worden aangenomen dat dit verhaal verzonnen is of sterk aangedikt om een vervolgingsvrees te evoceren: dit wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker enerzijds inroept omwille van dit probleem niet terug te kunnen naar Afghanistan gezien Salim van een rijke Afghaanse familie afkomstig is die in Kabul woont en anderzijds dat verzoekers familie omwille van ditzelfde probleem verhuisd is van Pakistan naar Kabul in Afghanistan; het is niet aannemelijk dat dit incident gebeurde, minstens niet in een versie die een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade impliceert;

(iv) verzoeker verklaarde niet naar Afghanistan terug te kunnen omdat hij er nog nooit naar terugkeerde, behalve twee maal, dat hij niet vertrouwd is met hoe de mensen daar wonen en dat zijn uiterlijk ook een probleem zou kunnen zijn, hij is blond en verzoeker legt een foto neer van de tattoo in zijn hals; ook stelt verzoeker niet naar de hoofdstad Kabul terug te kunnen gaan omdat Kabul ook niet veilig is; verzoeker toont hiermee echter niet *in concreto* aan dermate verwesterd te zijn of 'open minded' te zijn dat hieruit een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan worden afgeleid; hij heeft niet aangetoond dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken; het tegendeel blijkt uit zijn eerder verzwezen verklaringen dat hij twee maal naar de Afghaanse hoofdstad Kabul terugkeerde waar zijn familie tegenwoordig is gevestigd; dat zijn atypisch uiterlijk tot extra aandacht van de ordediensten zou leiden, brengt niet mee dat verzoeker om deze reden een gegronde vrees voor vervolging zou moeten hebben: blondharige Afghanen vormen een minderheid maar komen wel degelijk voor in de algemene bevolking; hetzelfde geldt voor verzoekers tattoo: hoewel tatoeages slecht bekeken worden en dikwijls als on-islamitisch gezien, zijn ze desondanks aanwezig in de samenleving en is er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tattoos, integendeel, uit informatie blijkt dat tatoeages ook aanwezig zijn bij de taliban zelf; verzoekers eigen tattoo blijkt een relatief abstracte afbeelding te zijn waarin een hart en een grafiek kunnen worden gezien maar waaruit geen ethische, politieke of religieuze standpunten blijken;

(v) verzoekers persoonlijk onderhoud vond plaats op 13 april 2021, voordat de taliban in augustus 2021 de macht hebben overgenomen, waardoor een nieuwe situatie is ontstaan in verzoekers land van herkomst; indien dit tot gevolg zou hebben dat verzoekers individuele situatie dermate gewijzigd is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zelf zo spoedig mogelijk alle relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS, verzoeker heeft echter geen concreet element meegedeeld; er werd tevens onderzocht of er indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op verzoekers persoonlijke situatie, maar het CGVS komt tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in verzoekers hoofde aanwezig zijn, in verzoekers geval werd een bijkomend persoonlijk onderhoud niet noodzakelijk geacht;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker riep geen persoonlijke omstandigheden in die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in zijn provincie van herkomst Kunduz in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, verzoeker bracht zelf geen concrete informatie aan waaruit een verhoogd risico in zijn hoofde omwille van persoonlijke omstandigheden kan blijken; uit zijn verklaringen blijkt ook dat hij over een familiaal netwerk beschikt in de Afghaanse hoofdstad Kabul en dat hij een valide zelfstandige jongeman is die in goede gezondheid verkeert;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(viii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen;

(vii) het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer vervolgd; deze vrees dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker, die opgroeide als Afghaanse vluchteling in Pakistan, zijn vroegere vriend Salim, die behoort tot een rijke familie die in Kabul woont en die hem in Pakistan met een pistool bedreigd heeft omwille van een meisje met wie ze allebei een relatie hadden. Daarnaast kan verzoeker ook niet terugkeren naar Afghanistan omdat hij niet vertrouwd is met hoe de mensen in Afghanistan wonen en zou hij wegens zijn uiterlijk problemen kunnen krijgen gezien hij er niet Afghaans uit ziet, hij heeft immers blond haar en een tattoo in zijn hals.

2.3.4.2. Verzoeker stelt dat zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS plaatsvond voordat de taliban aan de macht zijn gekomen in augustus 2021. Hij meent dat wat hij toen al had verklaard, namelijk dat het voor hem problematisch was om naar Afghanistan terug te keren (wegens zijn tattoo en zijn blond haar, zijn openheid van geest en het feit dat hij nog nooit in Afghanistan gewoond heeft), na de machtsovername van de taliban nog meer geldt. Verzoeker benadrukt dat de taliban geen artistieke uitingen en dus tattoos toestaan. Verzoeker meent dat hij ook als verwesterd beschouwd zal worden en dus een risicoprofiel heeft. Hij voegt hieraan toe dat hij lange tijd in Pakistan gewoond heeft.

2.3.4.3. Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker werd gehoord bij het CGVS op 13 april 2021.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet: *“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 13 april 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”*

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal op 14 juli 2022 huidige beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakt aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *“de facto”*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 14 april 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

De Raad ontwaart geen nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij desondanks *“al (had) uitgelegd dat het voor hem problematisch was om naar Afghanistan terug te keren vanwege zijn uiterlijk (blond haar en tatoeages), dat hij open van geest is en het feit dat hij nooit in Afghanistan had gewoond”*. Verzoeker lijkt hiermee zelf aan te geven dat hij enkel deze elementen wilde benadrukken, die hij reeds had meegedeeld. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Bij huidig verzoekschrift

voegt verzoeker inderdaad informatie toe van 7 september 2021 over tatoeagesalons in Kabul die gesloten werden na de machtsovername door de taliban.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

2.3.4.4. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening moest houden met deze fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan sinds augustus 2021. Nu de taliban aan de macht is, is het niet duidelijk of personen met zichtbare tatoeages een verhoogd risico lopen om specifiek door hen gevisieerd te worden. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat hiermee rekening werd gehouden of dat hiernaar een onderzoek werd gedaan. Dit is nochtans wel degelijk van belang om het risico in te schatten in welke mate verzoeker als verwesterd zal worden gepercipieerd bij een terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers opgroeien in Pakistan, kennis van Afghanistan en zijn uiterlijk:

“Tijdens uw laatste onderhoud op het CGVS verklaarde u (als tweede reden) niet naar Afghanistan terug te willen omdat u er nooit terugkeerde buiten twee maal, een eerste keer (lang geleden) samen met uw vriend Salim in Kabul en een tweede keer (in 2014 of 2015 misschien) samen met uw vader die voor een grondkwestie naar Kunduz terugkeerde en u toen achterliet in het huis te Kabul van een vriend van hem (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 14 en 16). U voegde hieraan toe dat u niet bent vertrouwd met hoe de mensen (Afghanen) daar (in Afghanistan) wonen en dat uw uiterlijk - blond haar en baard - ook een probleem zou kunnen zijn in Afghanistan (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 14 en 16). Toen u door het CGVS werd gevraagd om uit te leggen waarom u eerder op de DVZ liet noteren ook niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u open van geest bent en tattoos draagt, legde uw advocate een foto neer van een tattoo in uw hals en antwoordde u vaag en beknopt dat u er niet Afgaans uitziet en dit ook een probleem zou kunnen zijn indien u zou teruggaan naar Afghanistan (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2020, vraag 19; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 16). Gevraagd waarom uw uiterlijk ook een probleem zou kunnen zijn in de Afgaanse hoofdstad Kabul waar uw familie nu woont, antwoordde u uiterst vaag dat Kabul ook niet veilig is, dat het veilig lijkt maar niet zo is, dat het niet is zoals in België (omdat er (in Kabul) mensen worden gedood in hun huizen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 13 april 2014, p. 16). Er dient te worden vastgesteld dat uw voorgaande wisselende en vage verklaringen geheel niet aantonen dat u in concreto dermate verwesterd of ‘open minded’ zou zijn dat hieruit een vrees voor persoonlijke vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte kan worden afgeleid. U heeft niet aangetoond dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het tegendeel blijkt uit uw eerder verzwegen verklaringen dat u niet één maar twee maal terugkeerde naar de Afgaanse hoofdstad Kabul waar uw familie tegenwoordig is gevestigd. Waar u verwijst naar uw niet-Afgaans aandoend uiterlijk, met blond haar en een blonde baard, stelde u bij de DVZ dat dit er toe leidde dat u vaak uw taskara moest tonen (Verklaring volgend verzoek, 23 oktober 2020, vraag 16). Waar uw atypisch uiterlijk mogelijk leidde of zal leiden tot extra aandacht van de ordediensten, kan er niet uit worden afgeleid dat u hierom een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Hoewel blondharige Afghanen een minderheid vormen, komen zij immers wel degelijk voor in de algemene bevolking. Hetzelfde geldt voor uw tattoo. Hoewel tatoeages door velen slecht bekeken worden, en dikwijls als onislamitisch worden gezien, zijn zij desondanks aanwezig in de samenleving en is er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tattoos. Integendeel, naast de alomtegenwoordige traditionele tatoeages, o.a. bij vrouwen, zijn tatoeages ook aanwezig bij de taliban zelf (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw eigen tattoo, waarvan uw advocaat een foto neerlegde, blijkt een relatief abstracte afbeelding te zijn waarin een hart en een grafiek (hartslag?) kunnen worden gezien maar waaruit geen ethische, politieke of religieuze standpunten blijkt.”

Uit stuk 2 bij het verzoekschrift blijkt dat de taliban tatoeages verboden hebben en dat tatoeëerders nu angst hebben en hun werk niet meer kunnen uitoefenen. Hieruit blijkt evenwel niet dat “*getatoeëerden (...) het doelwit (zijn) geweest van de Taliban*”.

In de map met landeninfo (administratief dossier, map tweede verzoek, stuk 7 map met landeninfo) blijkt dat zich daarin een persartikel bevindt van 4 september 2016 waaruit blijkt dat sommige talibanleden zich laten tatoeëren om na hun dood herkenbaar te zijn of om een soort van toegangsticket tot de hemel te hebben en een persartikel van mei 2013, waaruit blijkt dat sommige talibanleden tatoeages op hun vingerknokkels hebben als teken van hun lidmaatschap. De Raad stelt vast dat deze informatie eerder

bepikt is, sowieso dateert van voor de machtsovername door de taliban en niets zegt over personen die tatoeages hebben maar die geen lid zijn van de taliban en de tatoeage niet hebben laten zetten om (desgevallend na hun dood) herkenbaar te zijn. Het ontbreekt de Raad dus aan meer actuele informatie omtrent deze uiterlijke kenmerken van personen in Afghanistan.

Hierbij komt dat in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven, als een risicoprofiel aangemerkt worden.

In de samenvatting van de beschikbare landeninformatie wordt aangestipt dat deze Afghanen doorgaans niet bekend zijn met Afgaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zijn. De richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen geboren en getogen in Pakistan kunnen worden onderworpen, meestal niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging. In uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden, kan er niettemin sprake zijn van vervolging (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 111).

2.3.4.5. *In casu* stelt verzoeker niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan daar hij beschouwd zal worden als verwesterd.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afgaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de facto* talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’(Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde

Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de facto* talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afgaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afgaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

In casu betwist de verwerende partij niet dat verzoeker door zijn atypisch uiterlijk (blond) meer dan andere Afghanen kan worden gevraagd om zijn taskara te tonen, zoals hij heeft verklaard. Dit brengt op zich inderdaad niet mee dat dit vervolging uitmaakt of een reëel risico op ernstige schade meebrengt, maar het feit dat verzoeker al meer in de kijker loopt dan andere Afghanen moet wel worden meegenomen bij de beoordeling van al zijn individuele elementen, met name dat hij een zichtbare tatoeage in de hals heeft en lange tijd in Pakistan heeft gewoond. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat zulk onderzoek gebeurd is, inzake zijn tatoeage wordt louter verwezen naar informatie uit 2013 en 2016 over talibanleden die niet op verzoeker van toepassing is (zie hierboven onder punt 2.3.4.4.).

2.3.4.6. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 juli 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET